

NORDENS LJUS

REBECCA VIK

NORDENS LJUS

REBECKA VIK

Tidigare utgivning

Solrosens förlag

Mäster Grå 2007

Pans rike 2010

Mossvärgarna 2016

Förlagshuset Siljans Måsar

Efter Ragnarök 2020

Tre Världar

Atlantis till Hawai'i 2021

ISBN 978-91-519-0184-8

© Tre Världar/Rebecka Vik, 2026

trevarldar.se

Materialet i denna bok är skyddat av upphovsrättslagen.

Illustrationer samt författarfoto: Rebecka Vik

Grafisk formgivning: Ann-Sofie Hammarström, bildrummet.se

Tryck: ScandBook, 2026

scandbook.se

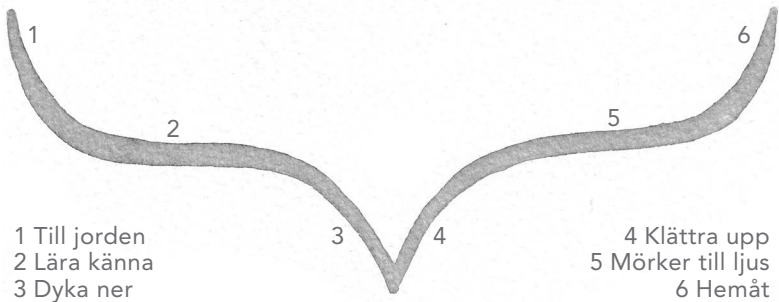
INNEHÅLL

VÄRLDENS TILLBLIVELSE	9
DEL 1	17
Vi	19
Verkstäder	21
Växande drakorm	25
Verkstadsmästarens namn	30
Vårt ljus skrämmer oss mest	34
Väg till chakrona	37
Vår eterkropp förvandlas	40
Vingar av framtidsväsen	46
Vanmäktig väntan	50
Vem lurar i det eteriska?	52
Viking	57
Vidars tvåtal	59
Vår styrka	61

Vida fjäll	63
Ordet	66
Vad är du och vad gör du, Vidar?	69
Vad ger dig hand och fot?	72
Vidar och Ilmarinen	74
Vidars bror	76
Vidars namnsdag	80
Vidare går Vidar	82
Visa rådet	84
Vandraren i Vide	89
Valet efter Mikaeli	92
Vit låga	94
Varligt vaknar ljuset	97
VÄNDPUNKTEN	103
DEL 2	111
Venus port	113
Vale blev Fale	116
Fales väg till jorden	118
Framtida verksamheter	122
Sejd	124
Visdom och intellekt	130
Värme frigjer ljuset	135
Visan	137
Välljuden tystnar	140

Vämjelige tankar	143
Vägledarens upptakt	146
Vindar	149
Valhalls bal	152
Omvända läget	155
Vingheim	159
Viljan vaknar	164
Vill vi kläckning och utveckling?	169
Vansinnigt förspel	175
Vrång varelse	178
Varm, lycklig, levande	181
Väg i fyrklang	184
Vid livsandekropp	187
Vad jag är och observerar	189
Vårskruven	191
Odens offer	195
Jag är	201
VÄRLDENS FRAMTID	207
VÄGLEDAREN	213
REGISTER	233
LITTERATURLISTA	239

VÄRLDENS TILLBLIVELSE

Sammandragning och skapelsens början

Världsalltet rör sig som i en väldig, pulserande rörelse. Inför en sammandragning vänder det sig så att säga ut och in. Allt som syntes, rörde sig eller lyste går igenom en total omvandling och blir osynligt. Inget försvinner, det fortsätter att finnas till, men nu framträder det inte längre som något yttre synligt, utan är *ett* medvetande i en värld där allt är ett. Denna värld är intet, och samtidigt allt. Sådant som gränser, avstånd och tid existerar inte. Den är en dunkel, tyst och vaken helhet.

Från universums alla hörn flöt skapelsen samman, den sögs ihop som dragen av en mäktig magnet, samtidigt som den komprimerades. Ju närmre centrum allt kom desto tätare blev det. Trycket ökade och blev väldigt. Det var som en allt förintande, dånande ljudlös kraft och vilja. Allvarandets, eller alltets, totala sammandragning.

All erfarenhet och kunskap från utkristallisationen samlades nu i detta enda, koncentrerade, enormt kraftfulla medvetande.

I mitten sögs det inåt och nedåt. Därmed nådde förtätningen sin kulmen, och trycket var ofantligt. Det sammandragna alltet bildade formen av en väldig, osynlig tratt – ett ursköte eller ursvalg bestående av urbegynnensens urkraft.

Det stora Allvarandet hade dragit ihop sig till en enhetlig födelsekanal och ett samlat medvetande. Allmedvetandet. Detta *ett* vi alla är del av. Hon var redo att föda. Vi kan kalla henne Gud.

Med ens var skötet eller svalget borta, och Allvarandet var istället en oändlig rymd. Nedanför där födelsekanalens mynning varit stod tolv värdiga, pelarlika varelser i cirkel. Det var Representanterna. Tysta, utan drag eller lemmar och med ljusst blåaktig färg. Likt barnmorskor tog de emot den förstfödda ur skötet, eller ordet ur svalget.

Ordet var som en innerligt röd mantel av kärlek. De tolv representanterna tog den allt förenande kärleksväven och förde den ut genom tomrummet bort mot periferin. Längst ut stannade de och förblev pelarna i Guds väldiga tempel.

Gud, som är grund för hela skapelsen, gav upphov till Ordet. Det allra första som steg ur svalget skulle komma att anföra hela den mångfaldiga orkester som vecklar ut sig och får liv genom det. Utan det har intet blivit till, som är till. Ordet kan ses som flöjtspelaren, och vi kan kalla honom Kristus. När manteln hade förts allra längst ut böjdes den upp som i en kant. Där skulle skapelsen ske.

Ett saknades ännu, nämligen flöjtspelarens musik. Herden spelade på sin flöjt och inifrån mantelns centrum, där skötet varit, pilade något vitt fram genom mantelns väv likt en lycklig, osynlig blix. Ivrigt forsade det än hit, än dit, och rörde sig målmed-

vetet framåt. Pigg och fyllt av skaparkraft tog det sig ut mot mantelns periferi.

Denna tredje grundsten i allt som är, kan vi kalla helig Ande. Då den for upp genom mantelns kant stegrades glädjen och högst upp sprang – ur Allvarandets osynliga värld – i ljus, skönhet och fullbordan, tre grupper av väsen fram: kärlekens, harmonins och viljans andar. Skapelsen hade tagit sin början.

Gud, Kristus och helig Ande – de tre osynliga grundprinciperna – genomsyrar vardera en av dessa tre grupper av väsen. Från himmel till jord klingar sedan denna treklang vidare, och på varje nivå, allt längre bort från sitt ursprung, framträder den. Även de tolv Representanterna är närvarande i varje skikt, och med sina tolv vitt skilda egenskaper utgör de pelarna i varje andligt rum.

Skapelse och Jord

Närmre den del av Guds tempel där jorden skulle bli till, uppenbarade sig vishetens, rörelsens och formens andar. Ännu längre ner, ännu närmre inbegripna i jordens utveckling uppenbarade sig tidsandar, ärkeänglar och änglar.

Skaparvilja växte i vårt underbara hörn av universum. En mäktig ansats, en väldig kraftvåg drog nedåt och in i det som skulle bli jorden. Allra längst ner vaknade det första: jordens svarta kärna med den kraftfulla, mörka, ljuskrönta skönheten gudinnan Gaia.

I Gaias kolsvarta substans byggdes en enorm koncentration och ett väldigt tryck upp. Det liknade Gud i sin sammandragna form. I kärnan vältrade det sig, mullrade och dånade. Kraften byggdes upp till sin fulla potential för att sedan välla ut och rulla genom jorden. Trycket hade bildat en kraftfull motvåg, ett återsvall.

Med början längst in bildades landskapen och varelsena i vart och ett av jordens nio lager. De nio grupperna av väsen som först skapades, från kärlekens andar ner mot änglarna vid jordytan, fick en spegling i jordens djup. Längst ut på jordskorpan, i mötet mellan himmel och jord – mellan skapelsens första kraftvåg och återsvallet ur jordens djup – utvecklades mineral, växter, djur, människor och elementens väsen. På sin fortsatta väg ut i jordens omkrets tunnades återklängen ut. Gaias kjarlar nuddade himlens nedersta regioner och blev allt sirligare. Slutligen avslutades de som av glimrande silkesspetsar av skira väsen.

I Allvarandet och människans kropp

I Gud, den enhetliga anden med sin totala närvaro, fanns människan som idé. Denna ansats projicerades, eller fälldes, ut ur det stora hela. Det som knoppades av, som skapades, var jorden. Hon är den materialiserade idén. Bara i köttet och jorden kunde längtan vakna och viljan väckas, att åter finna vägen tillbaka till ursprunget.

Jorden var till, inget annat. I dunklet på den bara marken syntes en upphöjning eller ås med vacker form. Den var av jord och hade formen av en människa. Gestalten var som en liggande skulptur. Människoformen är Allvarandets fulländade avbild.

Helheten hade ur sig själv med vilje fött fram ett barn. Ett skal med form, utan liv. Människan gjordes inte som del av den enda, utan som ett nytt, separat organ, eller en enhet i helheten. Allt var ande, men inte detta – det var tom, fysisk materia. Då blåste Gud in ande i sin avbild.

Människans kropp fanns, och Gud kunde granska sin motbild eller spegelbild. En tom hylsa, men ändock en sann avbild. Allvarandet kunde se sitt eget varande.

I Flöjtspelaren ger liv

Nu behövdes liv och det var flöjtspelaren Kristus som gav det. Den förbindande, allt förenande kärleken, kraften i mötet mellan två, är den som ger ljus och liv. Flöjtspelaren musicerade och livets ljusa substans flödade in i jordens stumma materia.

Människan låg på jordytan i dunklet som en bildstod eller ett monument. Flöjtspelarens klart klingande, kraftfulla, gulvita, rena livsljus flödade in i henne, och i möte med materien drog livsljuset sig samman och bildade en tätare, koboltblå, svagt självlysande, rörlig substans. Den är det jordiska livets material, den eteriska substansen. Rinnande, sipprande och ljusbärande förband den människans olika kroppsdelar och organ. Hon fick liv och reste sig som en mäktig växt bland andra växter. Hon hade blivit upprätt och hade viljan till resning och hållning.

I Helig Ande skapar själ

I början fanns stoft med formen av en människa. Det eteriska spelades, sjöngs eller tonades in i materien och gjorde den levande. När livet väl brett ut sig och spirat, ville själen och det personliga bli till.

Blixten, som innan skapelsen forsat fram i kärleksväven, är den tredje grundprincipen. Klar, kraftmättad, ivrig och formalstrande ville den nu ge själslig mångfald. Nära jorden visade sig Anden som en dykande fågel som samtidigt var en skål eller graal – och nere på jorden framträdde den som en gudinna.

Flöjtspelaren angav tonen, gav ansatsen – och fram trädde en leende, vacker, livsljus och gul gudinna. Hennes hjälm var den dykande fågeln, brynjan var av ljus och foten av stål. Välrustad steg hon in i det jordiska. Växterna som spirade på marken gladdde henne, det livfulla fick henne att böja sig ner och skratta. De små sökte ljuset och sträckte sig uppåt. Gudinnan ville

mångfaldiga. Allt det som gör människan till ett själsligt väsen behövdes: humor, glädje, tacksamhet, vilja, rörlighet, upptäckarlusta, intensitet och fokus, lättja, vila och sömn.

Av hängivenhet och kärlek tog gudinnan av sig sin hårda sko, lade brynjan på marken, lyfte av sig hjälmen, klev in bland växterna och gav sig åt dem. Hennes fötter blev springkorn, daggkåpa och förgätmigej. Smalbenens nedre del blev nypon, hela rosfamiljen, blåklocka, mandelblom, kattfot och viol. Smalbenens övre del blev vildvin, murgröna, tusensköna, prästkrage, gullris och syren, hassel, asp och tårpil. Knäna blev nöt- och fröväxter, vallmo, kaprifol.

Den stora andefågeln med sin dådkraft och jagvilja omfamnade världen och bildade den stora, jordiska graalsporten. Själens budbärrinna fortsatte leende sitt verk. Växterna hade fått en doft av själ och nu offrade hon sig för djuren. Knäna blev känguruer, vallabyer, rådjur, harar och antiloper; lårbenen mammutar, älgar, giraffer och kameler; bäckenet bävror, minkar, möss, fiskar och krokodiler; bålen alla de grävande, slingrande, krypande och krälände djuren; armar och händer de bevingade; axlarna pelikaner och landlevande fåglar; halsen struts, häger och trana; huvudet människor.

Gudinnan älskade livets ljus, det sjudande, växande, och varje liten rörlig, dansande del i den stora kroppen. Med största glädje hade hon gett sig hän detta. Hennes ljusa medvetande flöt in i materia och liv, och gav själ. Hennes kroppsdelar gav alla olika karaktärer. Nu gick djuren ut genom den stora graalsporten och spred sig över jordens yta.

1 Idén får sitt uttryck

Helig Ande formgav och flödade, formgav nytt och flödade vidare. Och det formförvandlande, konstnärliga, skapande flö-

det fortsätter att formge och utveckla i vår tid och framgent. Det är en själslig eller astral pågående metamorfos som ständigt söker sitt uttryck. Utvecklingen har gått från encelliga organismer till allt mångsidigare och friare, mer självständigt fungerande och komplexare arter. Organen har lockats fram i balans och harmoni med varandra, tillsammans med andningen, den specifika rörelseförmågan, skickligheten, instinkterna, personligheten ...

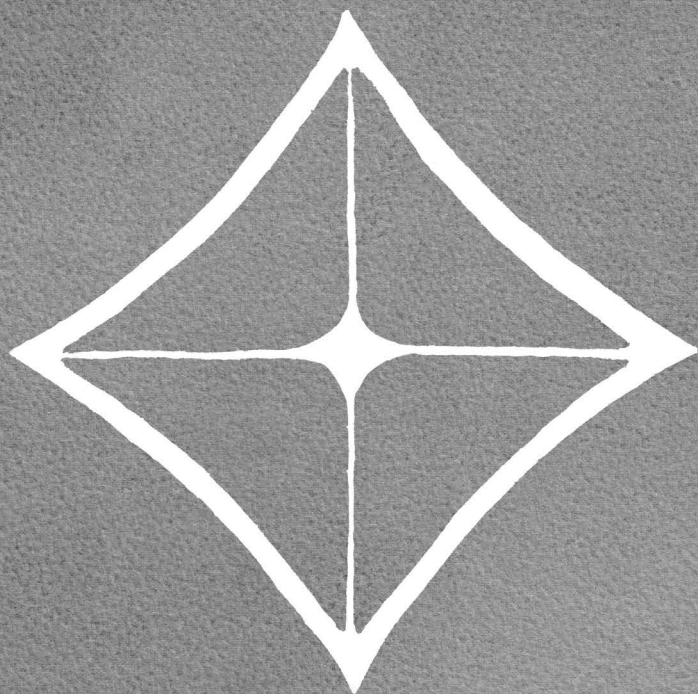
I det astrala fanns en idé, så som konstnären har en idé för sin omålade bild. Med trevande penseldrag känner målaren sig fram, finner något, låter det bli till, gör klart sin tavla, och börjar strax en ny. Något vill komma fram och få sitt uttryck, många dukar blir målade, skickligheten ökar och sakta närmar sig konstnären det som hela livet funnits som en ansats. Följer hon eller han sin längtan genom åren kan det utsagda slutligen få sitt uttryck.

Konstnären är som helig Ande; tavlorna som de olika arterna. Idén som Anden bär är den renade, helade, helt genomarbetade framtida människan. Jagbäraren, jordmänniskan, som står med sina fötter stadigt rotade i marken, armarna utsträckta i en omfamning av världen, och huvudet bland stjärnorna, där tankarna rör sig i det levande ljuset. Murmeldjuret i mullen, hjorten i landskapet, falken i skyn ... I full kapacitet kommer människan då att leva och vara de tre världarna.

2 Lång väg

På jordens yta rörde sig de olika arterna, sökte rätt på allt som gav ett bra liv och lärde sig jordens livsbetingelser. Så länge livet var inriktat på samliv och överlevnad var det paradiset. Människorna strövade bland de andra djuren och hittade sin väg. Gudarna var alltid nära.

DEL 1

Vi

1 Utsätt dig för strapatser (s. 218)

I norra Europa, i Sverige, i landskapet Sörmland, invid Nyköping, omgiven av granar och tallar, ligger en skuggig gräsklädd sänka. Fyra människor rörde sig bland tuvorna, blundade emellanåt och försökte förstå om sänkan var ett jordchakra. Det fick de aldrig reda på. Solen lyste inbjudande på en bergknalle bredvid, och där satte de sig för att utbyta erfarenheter.

Vi var snart färdiga med vår utbildning i geomanti (konsten att skåda jordens själ). Innan vi skingrades ville jag passa på att ta med mina vänner till några platser jag hittat i skogen för att pröva min egen förmåga. Upplevde de platserna på samma sätt som jag? Knappt hade utbytet börjat förrän Ann-Katrin avbröt och sa att det mullrade under henne. Tyst tittade vi andra på medan hon stack ryggsäcken under armen och med papper och penna i handen drog sitt sittunderlägg en bit bort över den skrovliga klippan. Utbytet fortsatte men tystnade strax igen. "Nämen, det pirrar här också," fnissade hon och reste sig. Självklart blev vi alla intres-

serade, släppte jordchakrat och lade eller satte oss runtom med stängda ögon för att känna in i berget.

Medvetandet har ingen gräns. **Att känna in** i något innebär att förflytta sig in i det. Denna förmåga har alla människor, jag skulle tro att de flesta använder den men att få vet om den. Genom personlig och andlig utveckling samt övningar kan man stärka de inre sinnena så att de med tiden kan iakttä alltmer och tydligare.

De flesta i vår grupp brukade uppleva jorden mörk och lugn, men här tycktes himlen vara i jorden. ”Det känns som om berget är fyllt av kosmisk visdom”, sade en i gruppen. ”Hela jorden är fylld av blå himmel” sade Helle. Någon upplevde ljus därinne och att en stor spänning var på väg att byggas upp. Ann-Katrin upplevde röd eld och nyvakna drakar.

Under de fem åren sedan jag blev klarseende hade jag hittat en mängd spännande, underbara och enstaka obehagliga platser i skogen vi var i: Ekensbergs friluftsområde, även kallat Galgis. Nu var det för första gången inte jag som hittade en plats utan *vi* – en grupp vänner. Under förkristen tid var *vi* benämningen på en helig plats, kultplats eller offerplats. *Vi*, en grupp, hade hittat en helig plats, *vi*. Knallen fick namnet Pannan eftersom den såg ut som översta delen av en stor hjässa med pannan vänd mot ett motions-spår.

Verkstäder

2 Öppna hjärtporten och möt naturväsen (s. 218)

Det jag själv upplevde i Pannan var följande. Under granitens översta skorpa fanns ett ljusdränkt rum med väldig aktivitet. I hjärttakt hävde sig en gul ljussubstans upp och ner likt vågor. Rytmen lät som *po pa wii, po pa wii, po pa wii*. I ljuset anade jag en varelse som kändes högt utvecklade, och jag hörde ordet

Förberedelseverkstad

Under de följande månaderna återkom jag ofta till Pannan för att fortsätta mina undersökningar – och slutligen framträdde varelsen därinne. Generöst leende, manshög och lika ljus som den gula substansen kom han emot mig. Han böjde nacken eftersom det var för lågt i tak för honom. Näsan var rejäl, den glada munnen bred och krokig och ögonen och resten av varelsen liksom klingande klarvaken, pigg och kärleksfull. Huvudet täcktes av en gul duk som hölls samman av ett band i pannan och föll ner bakom de breda axlarna på ryggen. Han liknade både människa och naturande men när jag mötte sådana brukade jag först känna mig avvaktande och vaksam, vilket jag inte gjorde nu. Istället greps jag omedelbart av stor kärlek och totalt förtroende. Varelsen framför mig hade dessutom inget av människans eller naturvarelsens mörker utan bestod rakt igenom av ljus.

Medan jag granskade honom stod han orörlig och väntade, och när jag var klar vände han sidan till och visade hur han arbetade. Med stämjärn och hammare av ljus formade han huvuden och kroppar

i ljussubstansen. Ordlöst lät han mig därmed förstå att det han gjorde var att skapa nya väsen, som jag med tiden började kalla "det gula folket". Ljusvarelserna kallade sig

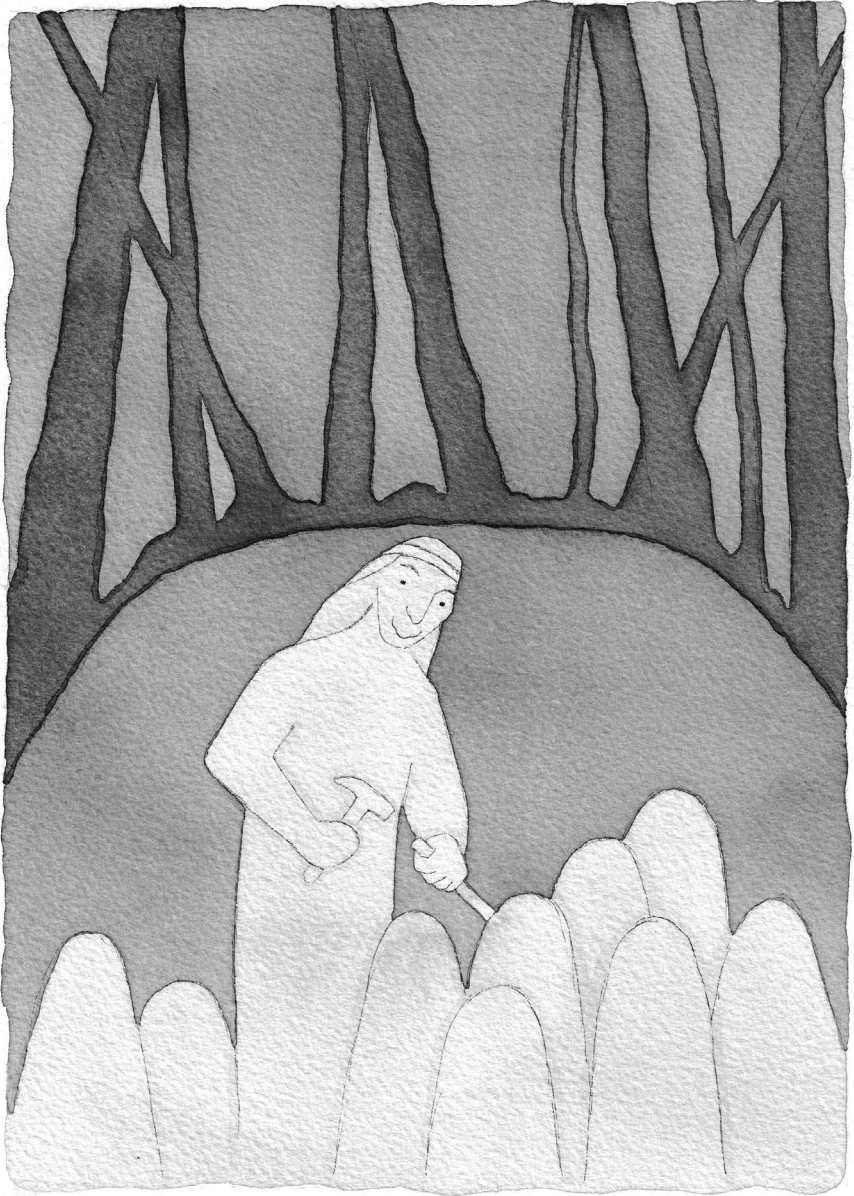
Verkstadsmästaren

Under samma år, 2005, hittade jag ytterligare två ställen som tillsammans med Pannan blev mina favoritplatser: Lilla arken, som jag berättat om i boken *Efter Ragnarök*, och Helleberg. På Lilla arken fanns de nordiska gudarna Freja och Heimdall. Pannan och Helleberg skulle visa sig vara bosättningar åt en nordisk gud som de flesta av oss knappt känt till. En gud vid sidan av de andra med en uppgift som hör framtiden till – den framtid vi är på väg in i. Men det skulle ta nästan två år till innan jag fick reda på det.

De Nordiska gudarna är den skara av gudinnor och gudar som är verksamma i mellersta och norra Europa. Dessa andar har kommit längre i sin utveckling än människorna och kan räknas till änglarna och ärkeänglarna.

En märkligt formad tall med ormligt böjd stam fångade mitt intresse. Den stod på ett litet berg som stack upp ur marken likt kullen på en hatt. Medan jag klev upp på det hörde jag namnet *Helleberg*. Hade jag hört fel, det borde väl vara Hälleberg? Uttalet jag fångat upp var dock inte riktigt svenskt och hemma slog jag upp i en tysk ordbok och fick reda på att Helle står för ljus och klarhet, vilket visade sig vara en bra beskrivning av vad som fanns under bergets yta.

Nere i bergrummet var allt genomsyrat av ett gult innerligt ljus. Allt som fanns där bestod av denna pigga, aktiva, lyckliga energi.

Verkstadsmästaren vände sidan till och visade hur han arbetade

På golvet rörde sig något i en våglik rörelse och bredvid stod en vänligt leende varelse som liknade verkstadsmästaren. Jag gjorde en snabb teckning av honom och avslutade med två horisontella streck i pannan. Strecken var framträdande. Hemma jämförde jag med teckningarna jag gjort av mästaren i Pannan och märkte att jag ritat två streck i pannan på honom också. De var ett viktigt karaktärsdrag. Jag hade alltså mött samma varelse i två olika berg. Skillnaden var bara att verkstadsmästaren i Pannan ur den ljusa substansen formade feliknande väsen, medan han i Helleberg skapade en pigg och rörlig drakorm. Energin var densamma och både varelserna och drakormen skulle med tiden släppas ut. I Helleberg hörde jag att detta var en

Mikaelverkstad

och att draken skulle bli en arketyper för den nya, ljusa jorden.

Med tiden började verkstadsmästaren kalla sig Luz och han visade att både Pannan och Helleberg var toppen av ljusschakt som fortsatte ända ner i jordens mitt. *La Luz* är spanska och betyder ljus. Helleberg och Pannan var två av en stor mängd ljusschakt runtom jordklotet. Den dag bergets yta öppnas kommer alla ljusschakt att stråla.

Luz två ljusa verkstäder var också en spegling av den mänskliga hjärnan. Allt som finns i människan finns även i naturen. *Allt i naturen finns även i människan* – eller kan lockas fram i henne! Förberedelseverkstaden i Pannan och Mikaelverkstaden i Helleberg stod för vänster och höger hjärnhalva. All iver, glädje och tid jag gav de två platserna och deras mästare, allt arbete jag lade ner

på att försöka förstå, var samtidigt ett arbete på mig själv.

För att inte slå huvudet i taket i den lilla grottsalen, böjde Luz nacken. Vad tror du det kan stå för? I det jordiska berget var det för trångt och för lågt i tak för en varelse som han. I den mänskliga hjärnan är det också för trångt för stora, ljusa, levande andar. Börjar du samspela med sådana kan tankarna inte rymmas i hjärnan längre, utan de behöver, bildligt talat, få vingar så att de fritt kan sträcka ut i rymd och ljus!

Mitt samspel med Luz hade hittills lett till att en ny förbindelse öppnats mellan de två verkstäderna under berghällarna – och förmodligen mellan de två verkstäderna under skallbenet.

Växande drakorm

3 Ordna en meditationsplats (s. 224)

Drakormen växte i rasande fart vilket gjorde att jag under 2006 mest engagerade mig i Helleberg. Från början hade drakormen haft en lång, glatt, vågig ljuskropp – lite lik ljussubstansens vågor i Pannan – men nu växte den i omfång och fick med tiden ögon, mun och rymliga näsborrar. På nedre delen av kroppen växte kraftiga ben och kloförsedda fötter ut, och bakom huvudet växte ståtliga vingar ut likt en vingkrage.

Det började bli väldigt trångt i berget, men Luz tog det med ro. När jag närmade mig Helleberg och han med ett vänligt leende kom för att välkomna mig, fick han klämma sig fram mellan den mäktiga

drakormen och bergväggen. Själv oroade jag mig dock för hur det hela skulle utvecklas och började misstänka att något förväntades av oss människor. ”Är det vi som ska sprida ljuset”, frågade jag.

Det kommer an på drakormen att sprida ljuset, svarade Luz, men på människorna att öppna porten!

Någon öppning hade jag inte sett tidigare, men nu upptäckte jag vid bergknallens fot en robust, tvådelad, igenbommad port. Utanför i skogen skymtade jag några grupper av naturväsen. Tålmodiga och försynta stod de i tystnad, bidade sin tid och väntade på att porten skulle gå upp.

Med ett visst obehag lämnade jag Helleberg, fortsatte min promenad och undrade osäkert hur vi människor skulle kunna öppna porten. Det stod klart att det inte var *jag* som skulle göra jobbet, vilket jag hade varit betydligt bekvämare med, utan *människor*. De enstaka personer jag stötte på under promenaden var upptagna av sin joggning och musiken de lyssnade på, eller av att leta bär. Alla var upptagna med annat och hur som helst hade jag aldrig vågat fråga dem. Dessvärre kändes det även skämmigt att gå ut med ett upprop till människorna på min kontaktlista. ”Hej, i Ekensbergs friluftsområde finns en bergknalle som börjar bli för trång för draken som bor där. Snälla, kan ni komma och släppa ut den? Medtag matsäck, sittunderlägg och anteckningsmaterial.”

Mina grubblerier bestod, Luz log men inte jag. Drakormen fick taggar längs ryggraden, och en dag när jag närmade mig Helleberg såg jag att de vuxit ut ur berget och syntes mellan de glest stående

tallarna. Inifrån hördes ett otåligt frustande. Draken ville ut och tålamodet tycktes tryta. Tankarna gick på högvärv men ingen lösning gav sig. Det var snart jul, ingen skulle ha tid med något drakarbete och min första chans att få ut uppropet var i vårprogrammet som jag brukade skicka ut en bit in i januari. Det skulle ta alldeles för lång tid, draken satt ju redan fast och var farligt stor. Jag ryckte till när jag hörde honom fnysa och såg hur ljuslågor stod ur näsborrarna.

Nyårsafton kom med lösningen. Min vän Cecilie ville hälsa på! Hon var inte bara en av mina allra käraste vänner utan den enda jag kunde tala om allt med, från det lägsta till det högsta. Självklart ställde hon upp. Vi tände varsin fackla och trevade oss fram genom den mörka skogen. Först tog vi oss till Lilla arken där vi tände några ljus och sedan, med månen som vägvisare, genom stiglös terräng till Helleberg.

Drakormen var obekvämt vikt på flera ställen, sprutade väldiga eldslågor och var ursinnig. Med möda trängde sig verkstadsmästaren fram för att komma oss tillmötes. Lugn och leende. Det Cecilie såg i berget var varken drake eller mästare utan en julgran med svaga, nästan helt utbrunna ljus. Stearinnet hade droppat och bildat stalagmiter som nästan räckte upp till ljusen. Hon förstod att stalagmiterna behövde nå ända upp för att fatta eld och börja brinna med stark låga.

Det inre seende vi använde kallas imagination.

Visualisering innebär att med vilje frammana något du ser i ditt inre.

Imagination kommer istället till dig utan inblandning av egen vilja. Den överraskar. Du ser den med ditt inre och den liknar en drömlig pantomim som kan bestå av tecken, bilder eller hela händelseförlopp. Ibland är du själv deltagare. Allt du ser kan vara symboliskt – former, färger, gester, händelser – och behöver dechiffreras för att förstås. Även om människor har olika imaginationer kan de alltså vara uttryck för exakt samma sanning.

Med vidöppen käft vände sig drakormen mot mig. Vad vill den, undrade jag, men tittade samtidigt intresserat in i det ljusgula svalget. Den kändes vänlig. Plötsligt uppfattade jag gapet som en inbjudan, varpå jag accepterade och klev in. Med det försvann min vanliga, mänskliga form, och jag flöt ihop med draken. Vilken njutning! Jag blev ett med det rena, enormt livfulla ljuset och genomsyrades av en väldig glädjekraft. Luz satte ett större ljus i Cecilies gran, grenen tyngdes ner men fortfarande återstod ett minimalt litet avstånd.

Någon behöver få stalagmiten att brinna.

Drakormen/jag hörde orden, anade att jag borde göra något, men tordes inte röra mig. Min väldiga kropp var med ens som förlamad av rädsla. Det enda jag lyckades förmå mig till var att krypa till min älskade herre, verkstadsmästaren. Framför hans fötter sjönk jag ner på mage medan jag undergivet och vädjande såg upp på honom. Hittills hade han alltid hjälpt mig, men nu såg han bara lugnt leende och kärleksfullt på mig utan att röra sig. Ordlöst bönföll jag: Snälla, kan *du* hjälpa? Kan *du* visa vad jag ska göra? Men nej, jag var ensam. För första gången skulle jag göra något själv, men jag vågade inte.

Inget hände, och även Cecilie upplevde fullkomlig stagnation. Verkstadsmästaren var framför mig, granen jag borde ta mig till var bakom. Jag vill aldrig lämna honom, tänkte jag. Aldrig! Men jag förstod att jag måste. Magen och svansen låg dikt an mot marken, hjärtat var tungt som sten. Motvilligt fick jag mina väldiga framfötter att röra sig, makade min stora framkropp åt sidan och vred mig bort från min älskade mästare. Dröjande, och hela tiden smärtsamt medveten om var Luz var, släpade jag min kropp bort från honom mot Cecilies gran. Först när han var helt bakom mig var granen framför mig. Alltigenom osäker, matt och ledsen, mindes jag hur jag förut hade kunnat spruta eld. För att få stalagmiten att brinna borde jag kanske försöka att göra det igen? Med den vissna lilla kraft jag hade gjorde jag ett försök. Trots att jag med knapp nöd lyckades blåsa ur mig lite luft, bildades, i ena näsborren, den förmodligen ynkligaste lilla eldpust en drake åstadkommit. Ändå hade den effekt.

Stalagmiten fattade eld. Förlamningen släppte. Många små varelser jag inte lagt märke till förut hurrade inne i grottan, dansade glatt omkring, tände små ljus i granen och prydde mina taggar med dem.

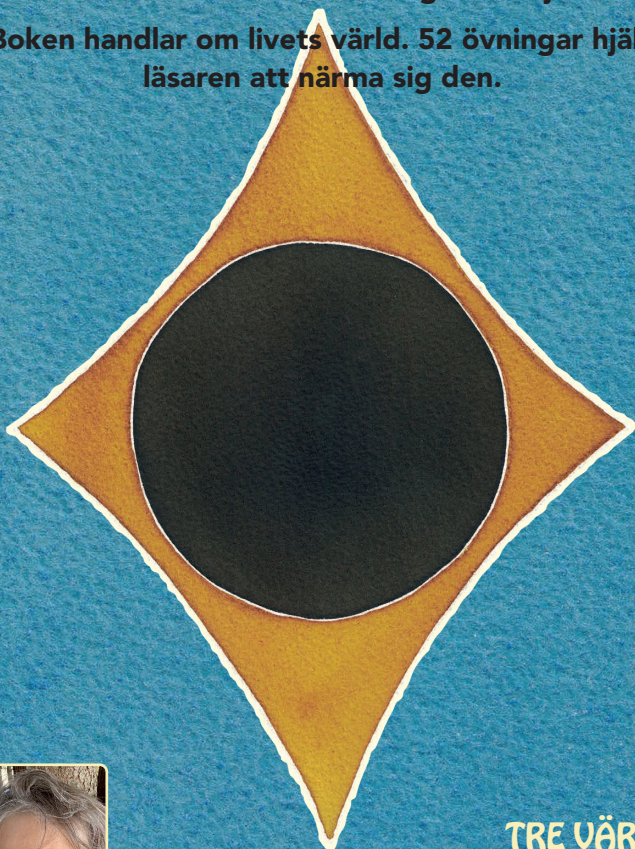
Luz hade sagt att det kom an på människorna att öppna porten. Eftersom Cecilie och jag inte såg någon port inne i berget, drog vi oss ur den glada scenen, in i våra frusna kroppar. Vi gick nerför Helleberg och närmade oss istället bergsporten utifrån skogen. Mellan stammarna i det stilla mörkret stod fortfarande grupper av försynta naturväsen och väntade. Efter några turer klurade vi ut att vi kunde säga upp porten med ljuset ur våra hjärtan. Det blev en lodrät och en vågrät spalt och genom korset som bildats strålade kraftfullt ljus ut i skogen.

Det finns en väg som går allt djupare in i den nordiska naturen. Djur, krokiga träd och kraftplatser är portar till den astrala världen. Örter, gnistrande stjärnor och mjuka vattenrörelser för in i livets eteriska värld. Fjäll, klippor och våra egna kroppar bildar portar till den fysiska världen, där allt är ett. Parallellt skalas lager av personligheten bort.

Det är en nordisk väg till invigning.

En ny tid randas. Vi står på tröskeln till livets ännu tämligen utforskade värld. Där väntar nordens ärkeängel Vidar. Han är ljuset i landskapet, och när vi är redo hjälper han oss att utveckla vårt eget inre ljus.

Boken handlar om livets värld. 52 övningar hjälper läsaren att närma sig den.

Rebecka Vik är biolog/geovetare samt konstnär och har sen år 2000 arbetat med det inre seendet, sejd. Hon håller kurser och föredrag, skriver böcker och 2022 startade hon Sejdskolan.

TRE VÄRLDAR

trevärldar.se

ISBN 978-91-519-0184-8

